

ikke sigte de ærede Medlemmer for, at de staar her og bejler til Tjenestemændene, som det i Gaar blev sagt, jeg husker ikke af hvem. Det blev sagt, at det var, som om Tjenestemændene var en Brud, der stod ombejlet af 5 Bejlere. Jeg vil ikke sigte de ærede Medlemmer for, at de indtager denne Stilling for at fiske Stemmer hos Tjenestemændene. I hvert Fald kan man ikke staa her med nogen som helst Berettigelse, som det ærede Medlem Hr. Boa gjorde, og beklage sig over, at Tjenestemændene staar værgeløse, for jeg synes, at de har faaet et ganske uberettiget Værn i denne Sag fra de forskellige Ordføreres Side, som i Gaar havde Ordet, og hvis det skal være Fremtidens Maade at forhandle saadanne Sager paa, nemlig at beklage sig over, at man her vil gaa videre, end vedkommende Tjenestemænd selv vil være villige til, saa ser det meget mørkt ud for Forhandlingerne i Almindelighed. Skal det være Coutume, naar der er Tale om Besparelser i en eller anden Retning med Hensyn til vore Statsfinanser, at man først skal spørge vedkommende, som det vil komme til at gaa ud over, om de ogsaa er glade ved det og vil gaa med til det, saa tror jeg ikke, vi vil faa gennemført nogen som helst Besparelse, fordi de, som Besparelserne vil komme til at genere paa en eller anden Maade, selvfølgelig — jeg bebrejder dem det ikke i nogen høj Grad — vil erklære, at den Støtte, som derved tages fra dem, kan de slet ikke undvære. Skal det være saadan, at man ikke kan forandre Lønningerne eller et Tillæg eller en Understøttelse af nogen som helst Art, uden at man først har spurgt vedkommende, om de ogsaa vilde være glade ved at tage imod det, saa tror jeg, at vi lige saa godt paa Forhaand kan give at forhandle om disse forskellige Sager. Det er jo et meget variabelt Begreb, hvad der er nødvendigt for at eksistere. Jeg har slet ikke her staaet og argumenteret ud fra den Betragtning, at Statstjenestemændene var for rigeligt lønnet, aldeles ikke. Det, jeg har klaget over, er, at jeg synes, der er for mange af dem, og jeg synes, det var bedre at fortsætte paa den Vej, vi har været inde paa, at der ikke bliver for mange af dem, men at der blev lidt mere Arbejde til dem, der var, og at de saa ogsaa fik en Løn i Forhold dertil. Derved kunde man være godt tjent baade fra Tjenestemændenes Side og fra Statskassens Side. Hvad der kan siges at være et Minimum for at eksistere, er et meget variabelt

Begreb. I denne Tid faar vistnok de fleste af Rigsdagens Medlemmer mange Breve fra Tjenestemænd, der beklager sig over, at den Nedgang, der her er Tale om, kan de aldeles ikke taale. Jeg saa saaledes den anden Dag et Brev fra en Tjenestemand, der havde en Lønning paa 8 000 — 9 000 Kr., som paa det bestemteste erklærede og dokumenterede, at det var fuldstændig umuligt for ham at taale den Nedskæring, der kunde blive Tale om, paa halvandet Hundrede Kroner eller maaske lidt mere. Naar man har anlagt sit Budget paa et vist Beløb — og mange Gange er det vel saadan med Tjenestemændene som med de fleste andre Mennesker i dette Land, at man gerne vil bruge i hvert Fald alt det, man faar, og helst en lille Smule mere til, end man har beregnet —, saa er selvfølgelig en hvilken som helst Nedgang ubehagelig, men naar en Mand, der har mellem 8 000 og 9 000 Kr. at leve af, siger, at det er næsten umuligt for ham at bære denne Nedskæring paa 10—12, maaske 14 Kr. om Maaneden, saa lyder det ganske vist utroligt. Saa vilde det jo være umuligt for dem, der ikke har mere end det halve af den Løn, at eksistere. Det er, som sagt, et vidt Begreb, hvad man i det hele skal have som Minimum for at eksistere og for at leve, men det skal jeg ikke komme nærmere ind paa. Jeg slaar altsaa fast som et Faktum, at ingen har bestridt, hvad Meningen med Konjunkturtillæget var, ingen har heller med gode Grunde kunnet bestride det efter de Forudsætninger, der i det hele taget var for Konjunkturtillæget, baade for at bevare det, for delvis at bevare det og for at lade det bortfalde. Jeg beklager, at selve Principet bortfalder, thi det var et godt Princip. Prisniveauet og Konjunkturterne følges jo slet ikke ad, det kan meget godt være saaledes, at en Nedgang i Dyrtiden netop fører med sig, at Velstandsforholdene bliver bedre — det er jo det, de helst skulde —, og bliver Konjunkturterne bedre for den almindelige Befolkning ved, at Dyrtiden gaar nedad; mener jeg, at hvis der derigennem bliver større Fortjeneste for Arbejderne og Folk i de private Erhverv, maa Tjenestemændene være berettiget til at faa Del i den øgede Velstand, altsaa faa et Konjunkturtillæg, som svarer dertil. For øvrigt er der noget, som man ikke maa lade ude af Betragtning, naar man taler om Tjenestemændenes Vilkaar, og det er det, at de ikke risikerer at komme til at gaa arbejdsløse i nogle Maaneder af Aaret saaledes som de private